

7. 8. 2017

Vezměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Evropský mezinárodní prvek a příslušnost českých soudů v insolvenčním řízení

Od 1.7.2017 nabyla účinnosti tzv. akreditační novela[1] insolvenčního zákona[2], která reaguje mj. na Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2015/848, o insolvenčním řízení. Níže uvedený text popisuje s tím spojené změny a pokouší se nastítnit možné odpovědi na výkladové otázky, neboť daná problematika evidentně má svá slabá místa. Konečné slovo však bude mít až judikatura vrchních soudů a Nejvyššího soudu.

Původ a obsah pojmu „evropský mezinárodní prvek“

Zákonodárce již v době přípravy insolvenčního zákona (dále jen „IZ“) zareagoval na Nařízení Rady (ES) č. 1346/2000, ze dne 29. května 2000, o úpadkovém řízení, které vstoupilo v platnost 31.5.2002, tak, že do návrhu zákona zařadil ustanovení § 426 až 430 coby Hlavy II., označené jako „Vztah ke státům Evropské unie“. V důvodové zprávě pak tehdy zákonodárce pouze suše konstatoval, že: „Ve vztahu ke státům Evropské unie je přímo aplikovatelné Nařízení Rady (ES) č. 1346/2000, ze dne 29. května 2000, o úpadkovém řízení. Osnova (v § 426 až 430) na uvedené nařízení odkazuje a řeší i některé dílčí otázky souvisící s jeho použitím.“

Podstatná jsou (pomineme-li skutečnost, že transpozice nařízení na rozdíl od směrnice není třeba) v tomto směru ustanovení § 426[3] a § 427[4] insolvenčního zákona.

Ustanovení § 426 odst. 2 IZ sice uvádí, že „evropským mezinárodním prvkem se rozumí v souladu s přímo použitelným právním předpisem Evropských společenství...“, avšak samotné nařízení s pojmem „evropský mezinárodní prvek“ bohužel/bohudíky vůbec neoperuje a tedy tím méně s ním může být český zákon v souladu.

Evropský mezinárodní prvek byl českým zákonodárcem definován splněním několika prvků:

- 1) skutečností, že hlavní zájmy dlužníka jsou soustředěny v některém z členských států Evropské unie (tzv. COMI) **a současně**
- 2) se nachází v některém z jiných členských států Evropské unie
  - a) alespoň jeden z věřitelů **nebo**
  - b) část majetkové podstaty.

Pokud jde o první bod, ten správně vychází z čl. 3 Nařízení č. 1346/2000. Nicméně obsah druhého bodu, a to ať již ohledně lokace věřitele nebo ohledně části majetkové podstaty v uvedeném nařízení nenalezneme.

Ohledně rozhodných skutečností pro posouzení mezinárodní příslušnosti soudem kteréhokoli z členských států EU lze přiléhavě odkázat na Stanovisko Generální advokátky Eleanor Sharpston ze dne 10.9.2013 ve věci C-328/12 Ralph Schmid (jednající jako správce podstaty v úpadkovém řízení Aletty Zimmermann) proti Lilly Hertel, konkrétně jeho body 27. až 30.: „**Pro použití nařízení není nezbytné prokázat, že v každém jednotlivém úpadkovém řízení existuje přeshraniční prvek. Vykládat nařízení v tom smyslu, že se uplatní pouze za okolností, kdy existuje přeshraniční**

prvek zahrnující minimálně dva členské státy EU, by vedlo ke značné nejistotě a mařilo by účinnost a efektivitu řízení. Určení, který soud je příslušný, musí být provedeno co nejdříve, aby bylo možné podniknout kroky k ochraně dlužníkovu majetku pro jeho věřitele, a byla tedy zajištěna účinnost a efektivita řízení, přičemž pro účely určení, který soud je příslušný zahájit úpadkové řízení, je nutné určit středisko hlavních zájmů dlužníka k okamžiku, kdy byl podán návrh na zahájení úpadkového řízení, a nikoli ke dni, kdy bylo řízení skutečně zahájeno. V raném stadiu může být existence jakéhokoli přeshraničního prvku neznámá. Určení příslušného soudu nicméně nemůže být odloženo až do doby, kdy kromě střediska zájmů dlužníka bude známo místo různých skutečností relevantních pro řízení (jako například bydliště potenciálních odpůrců adhezních žalob nebo místo, kde se nachází všechny části dlužníkovu majetku). Čekání až do doby, kdy toto bude zcela známo, by bylo v rozporu s cíli účinnosti a efektivitu úpadkového řízení, jichž se nařízení snaží dosáhnout, a vedlo by k právní nejistotě. Jakýkoli jiný prvek (než místo v němž jsou soustředěny hlavní zájmy dlužníka) je pro určení příslušného soudu irelevantní. Místo, kde se nachází dlužníkovu majetek, je proto irelevantní, s výjimkou toho, že může být jako faktor zohledněno při určování, kde jsou soustředěny hlavní zájmy dlužníka a zda je nutné zahájit vedlejší řízení podle čl. 3 odst. 2 Nařízení. Pro použití nařízení proto není nezbytné prokázat přeshraniční prvek zahrnující dva či více členských států.“

Z výše uvedeného je zřejmé, že evropský mezinárodní prvek je specifickým českým právním vynálezem. Aplikace § 426 odst. 2 insolvenčního zákona, pokud by soud měl na jeho základě vyslovovat svou mezinárodní příslušnost nikoli jen podle COMI, ale navíc jen za podmínek, kdy se nachází v některém z jiných členských států Evropské unie buď alespoň jeden z věřitelů anebo část majetkové podstaty, tedy zřejmě jde nad rámec stanovený Nařízením.

Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2015/848, o insolvenčním řízení a tzv. akreditační novela insolvenčního zákona (zákon č. [64/2017 Sb.](#))[5]

Nařízení č. 1346/2000 bylo nahrazeno Nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2015/848, o insolvenčním řízení, které nabylo účinnosti dne 26.6.2017 (tedy 5 dní před nabytím účinnosti tzv. **akreditační novely** insolvenčního zákona, provedené zákonem č. [64/2017 Sb.](#) s účinností od 1.7.2017), s výjimkou čl. 24 odst. 1, který nabude účinnosti 26.6.2018 a čl. 25, který nabude účinnosti 26.6.2019.

Co se změnilo oproti dřívějšímu nařízení je, že soud je povinen se s otázkou své mezinárodní příslušnosti vypořádat v rozhodnutí, jímž se insolvenční řízení zahajuje.[6]

Akreditační novela v § 426 IZ[7] změnila pouze terminologii z „Evropských společenství“ na „EU“; obsah definice „evropského mezinárodního prvku“ však zůstal nezměněn. Více změn však doznalo ustanovení § 427 IZ[8].

Jak vyplývá z výše uvedeného, tak ustanovení § 426 a § 427 v podstatě představuje nadbytečnou (resp. spíše nepřijatelnou) transpozici čl. 3 až 5 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2015/848, o insolvenčním řízení. Je pokračováním téhož stavu, který český zákonodárce zavedl již v souvislosti s Nařízením č. 1346/2000.

Zákonodárce se přiklonil k tomu, že nestačí, aby soud své závěry ohledně mezinárodní příslušnosti (tj. v podstatě pravomoci českých soudů) uvedl v odůvodnění rozhodnutí (jak je tomu běžně v civilním řízení s mezinárodním prvkem), ale že musí být vyjádřen samostatným výrokem. Vzhledem k tomu, že na rozdíl od Nařízení, které obecně předvídá, že insolvenční řízení se zahajuje rozhodnutím soudu (nebo jeho potvrzením o zahájení takového řízení), se české insolvenční řízení zahajuje podáním návrhu u soudu, zvolil zákonodárce, že obsahově nejbližším je rozhodnutí o úpadku. Podle

čl. 2 bodu 7. písm. ii) Nařízení se přitom za rozhodnutí o zahájení insolvenčního řízení považuje rozhodnutí soudu o jmenování insolvenčního správce. V tomto směru tedy transpozice zřejmě nebylo zapotřebí. Pokud jde o odkaz na příslušné ustanovení Nařízení, pak půjde zpravidla o čl. 3 odst. 1, výjimečně o odst. 2 (u poboček cizích společností). Odkaz na ustanovení Nařízení, podle kterého soud považuje svou mezinárodní příslušnost za danou, se zveřejní v insolvenčním rejstříku.

Závěr o tom, jestli jde o řízení hlavní nebo vedlejší by si soud měl vyřešit v podstatě v každé věci, neboť ve smyslu čl. 3 Nařízení nejde o klasický „mezinárodní prvek ve věci“ jak jej známe z civilního řízení (např. z Nařízení Brusel I), ale o deklaraci, kde má dlužník centrum své existence a podle toho deklarovat primát insolvenčního soudu daného státu oproti státům jiným, v nichž dlužník případně také měl své zájmy a majetek. Na výše uvedeném nic nemění ani skutečnost, že dlužník a věřitelé mohou proti rozhodnutí o mezinárodní příslušnosti českého insolvenčního soudu podat odvolání z důvodu nesprávného posouzení mezinárodní příslušnosti.[9] Totéž platí i v civilním řízení, kdy otázka správného posouzení mezinárodní příslušnosti je odvolacím důvodem, přestože není vyjádřena ve výrokové části rozhodnutí. Český zákonodárce proto vcelku nadbytečně v insolvenčním zákoně stanovil povinnost, aby soud svůj závěr o mezinárodní příslušnosti uvedl ve výrokové části rozhodnutí.[10]

Výrok soudu o mezinárodní příslušnosti

Pokud jde o výrok soudu o mezinárodní příslušnosti, pak i samotné Nařízení trpí formulačními nedostatky, když by bylo možné vést akademickou debatu o tom, jak jej formulovat, když článek 4 Nařízení výslovně říká, že soud přezkoumá svou příslušnost, ale obsahově vlastně přezkoumává (jak vyplývá i z bodu 26 Preambule Nařízení, které stanoví, že *„Pravidla příslušnosti stanovená tímto nařízením upravují pouze mezinárodní příslušnost, tedy členský stát, jehož soudy mohou zahájit insolvenční řízení. Místní příslušnost uvnitř členského státu by mělo upravovat vnitrostátní právo dotčeného státu.“*) příslušnost (pravomoc) soudů daného státu. V souladu s Nařízením proto zřejmě bude jakýkoli výrok, kde soud prohlásí svou příslušnost a uvede příslušný odkaz na odst. 1 nebo 2 článku 3 Nařízení.

Jelikož by bylo třeba výrok o mezinárodní příslušnosti odůvodňovat, jeví se vhodné, aby soud výrok o mezinárodní příslušnosti formuloval tak, aby současně byly splněny podmínky § 169 odst. 2 o.s.ř., tj. aby použité právní předpisy, jakož i důvody rozhodnutí byly uvedeny přímo ve výroku a nebylo tedy třeba uvádět odůvodnění.

Výrok by proto mohl znít např. takto:

„Krajský soud v ... prohlašuje ve věci mezinárodní příslušnost, neboť je založena příslušnost soudů České republiky, a to podle článku 3 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/848 ze dne 20. května 2015 o insolvenčním řízení, neboť hlavní zájmy dlužníka jsou soustředěny v České republice, když dlužník je fyzickou osobou, jejíž obvyklé místo pobytu se nachází v České republice a v období šesti měsíců před podáním návrhu na zahájení insolvenčního řízení nedošlo k přesunu obvyklého místa pobytu do jiného členského státu.“

Jelikož však nad rámec Nařízení (které operuje pouze s místem hlavních zájmů dlužníka) insolvenční zákon operuje s tím, že buď se část majetkové podstaty nachází v jiném členském státě, nebo že některý z věřitelů se nachází v jiném členském státě EU, pak aby bylo učiněno za dost i těmto požadavkům, mohl by výrok soudu znít např. takto:

„Krajský soud v ... prohlašuje ve věci mezinárodní příslušnost, neboť je založena příslušnost soudů České republiky, a to podle článku 3 odst. 1 a článku 4 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU)

2015/848 ze dne 20. května 2015 o insolvenčním řízení, a podle § 427 odst. 2 zákona č. 182/2006 Sb. (insolvenční zákon), neboť po rozhodnutí o úpadku dlužníka vyšlo najevo, že se jedná o insolvenční řízení s evropským mezinárodním prvkem, neboť na území České republiky jsou soustředěny hlavní zájmy dlužníka, když:

1) dlužník je:

- společnost (právnícká osoba) a ve lhůtě 3 měsíců nedošlo k přesunu jeho sídla do jiného členského státu;
- osoba samostatně výdělečně činná a ve lhůtě 3 měsíců nedošlo k přesunu jeho místa podnikání do jiného členského státu;
- fyzická osoba, a ve lhůtě 6 měsíců nedošlo k přesunu jeho obvyklého místa pobytu do jiného členského státu;

2) dle zprávy ... ze dne ... se část majetkové podstaty (...) nachází v jiném členském státě Evropské unie, a to v ...;

3) věřitel ... se nachází v jiném členském státě Evropské unie, a to v ...; a

insolvenčnímu soudu současně není známo, že by vůči dlužníku bylo vedeno jiné insolvenční řízení v jiném členském státě Evropské unie.“

S ohledem na výše uvedené právní výhrady ohledně české definice „evropského mezinárodního prvku“ bude zřejmě správnější (s ohledem na zásadu priority práva EU) setrvat v rámci výroku o mezinárodní příslušnosti pouze na kategoriích stanovených samotným Nařízením.

Opravný prostředek proti rozhodnutí soudu o mezinárodní příslušnosti

V rámci poučení v rozhodnutí obsahujícím výrok o mezinárodní příslušnosti je pak zapotřebí uvést, že „Odvolání proti výroku č. ... o mezinárodní příslušnosti mohou podat jen dlužník a věřitelé a to jen z důvodu nesprávného posouzení mezinárodní příslušnosti. Odvolání lze podat do 15 dnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí, a to k Vrchnímu soudu v ... prostřednictvím Krajského soudu v ....“.

V souvislosti s právem opravného prostředku je třeba zmínit čl. 5 odst. 1 Nařízení, který stanoví, že „Dlužník nebo kterýkoli z věřitelů může u soudu napadnout rozhodnutí o zahájení hlavního insolvenčního řízení z důvodu mezinárodní příslušnosti.“. Podle citovaného ustanovení tedy dlužník nebo kterýkoli věřitel může napadnout rozhodnutí o zahájení hlavního insolvenčního řízení *en bloc*, přičemž jde o odvolací důvod spočívající v nedostatku pravomoci (mezinárodní příslušnosti) soudu insolvenčního řízení zahájit.

Důvodová zpráva k Nařízením uvádí, že: „Návrh požaduje po soudu, aby před zahájením úpadkového řízení z úřední povinnosti přezkoumal svou příslušnost a aby ve svém rozhodnutí specifikoval, na jakých důvodech ji zakládá. Návrh navíc přiznává všem zahraničním věřitelům **právo napadnout rozhodnutí** o zahájení řízení a zajišťuje, aby tito věřitelé byli informováni o rozhodnutí o zahájení řízení, a mohli tak účinně vykonávat svá práva. Cílem těchto změn je zajistit, aby k zahájení řízení docházelo pouze v případech, kdy dotčený členský stát skutečně má příslušnost. Mělo by tedy dojít ke snížení počtu případů vyhledávání nejvhodnější soudní příslušnosti pomocí nekalého a nikoliv opravdového přemístění střediska HZ“.[11]

V použité formulaci Nařízení výslovně nezmiňuje nic bližšího ohledně možnosti napadení rozhodnutí o zahájení hlavního insolvenčního řízení, tj. druh opravného prostředku nebo lhůtu pro jeho podání.

V tomto směru je třeba vycházet z čl. 7 Nařízení, z něž vyplývá, že je třeba postupovat podle národního práva.

Mezinárodní příslušnost a společné oddlužení manželů

Institut společného oddlužení manželů byl do insolvenčního zákona vložen v § 394a IZ[12] s účinností od 1.1.2014. Vychází z principu procesní solidarity (nerozlučného společenství), tj. že oba manželé se považují za jeden procesní subjekt (jednoho dlužníka) a tento stav trvá následně po celou dobu insolvenčního řízení, bez ohledu na případný zánik manželství.

Nerozlučné společenství je podle § 91 odst. 2 o.s.ř. dáno tam, kde jde v řízení o taková společná práva nebo povinnosti, že se rozsudek musí vztahovat na všechny účastníky, kteří vystupují na jedné straně. Úkon učiněný byť jen jedním z nich se proto považuje za úkon jich obou. V případě nerozlučného společenství tedy platí úkony jednoho z účastníků i pro účastníky ostatní. Tento aspekt nerozlučného společenství vyplývá z jeho materiální povahy, kdy jde v řízení pouze o jeden právní poměr. Z povahy věci vyplývá, že v řízení nebude zpravidla prakticky možné, aby jednali všichni účastníci společně. Proto § 91 odst. 2 o.s.ř. stanoví, že úkony jednoho z účastníků zavazují i účastníky ostatní.[13]

Jakkoli můžeme na institut společného oddlužení manželů nahlížet jako na vhodný a potřebný, tak naráží na limity insolvenčního nařízení, které bylo (v případě Nařízení č. 1346/2000) a je (v případě Nařízení č. 2015/848) vystavěno na konceptu jediného dlužníka v insolvenčním řízení.

Dostáváme se tím k otázce, jak řešit případy, kdy o společné oddlužení žádají manželé, kteří spolu nežijí a kdy každý z nich má centrum svých zájmů v jiném státě EU. Půjde zejména o případy přeshraničních svazků, kdy např. jeden z manželů žije nebo podniká v jiném členském státě. Jinými slovy, ve smyslu insolvenčního nařízení je dána mezinárodní příslušnost pro vedení insolvenčního řízení jen vůči jednomu z nich, ale ne vůči oběma najednou.

V úvahu přichází dvě možná řešení. Za prvé, že procesní solidarita dle § 394a IZ uvedený nedostatek konvaliduje, a nebo, za druhé, že v takovém případě společné oddlužení manželů není možné. Je nutné se přiklonit k druhé možnosti, neboť v souladu s prioritou evropského práva nemůže národní úprava být s evropskou v rozporu, což by v daném případě byla, neboť by fakticky měnila úpravu mezinárodní příslušnosti stanovenou insolvenčním nařízením.

Otázku procesního společenství zásadně lze řešit jen poté, co je pozitivně dána vůči všem potenciálním subjektům řízení pravomoc soudů daného státu, tj. otázka jurisdikce předchází všem ostatním. Na tom nic nemění ani ustanovení čl. 7 Nařízení o rozhodném právu, které v odst. 2 stanoví, že: „Právo státu, který řízení zahájil, určuje podmínky pro zahájení tohoto řízení, jeho vedení a skončení“, neboť i toto se vztahuje vždy až na případy, kdy je splněna podmínka mezinárodní příslušnosti (pravomoci) soudu.

Postup insolvenčního soudu by proto měl být takový, že řízení jako celek zastaví pro nedostatek mezinárodní příslušnosti. Současně by případně měl účastníky poučit o tom, že mají možnost podat individuální insolvenční návrhy na řešení jejich úpadku v souladu s pravidly o mezinárodní příslušnosti. V modelovém případě české manželky žijící v ČR poučí o možnosti oddlužení v ČR a jejího v Německu žijícího a podnikajícího manžela o řešení svého úpadku insolvenčním řízením v Německu (to vše samozřejmě za předpokladu, že jsou v úpadku oba manželé a nikoli jen jeden z nich a pouze chtěli využít společného oddlužení manželů k dosažení zákonem požadovaného kvora plnění pro uspokojení věřitelů).

Mezinárodní příslušnost a přechodná ustanovení

Podle Čl. II akreditační novely se insolvenční zákon[14], ve znění účinném ode dne 1.7.2017, použije i pro insolvenční řízení zahájená před uvedeným datem; právní účinky úkonů, které v insolvenčním řízení nastaly před uvedeným datem, však zůstávají zachovány.

Akreditační novela nedefinovala přechodná ustanovení příliš šťastně, když ustanovení ohledně nepravé retroaktivity nepochybně měly být podrobnější vzhledem k provedeným změnám v jednotlivých dílčích úsecích insolvenčního řízení a z toho vyplývajícím specifikům.

Vzhledem k definici evropského mezinárodního prvku v § 426 IZ a povinnosti rozhodnout o něm kdykoli za řízení podle § 427 odst. 2 IZ, pak ve spojení s výše citovaným přechodným ustanovením, vyplývá insolvenčnímu soudu povinnost vydat rozhodnutí o mezinárodní příslušnosti nikoli jen v nově napadlých insolvenčních věcech od účinnosti akreditační novely, resp. nabytí účinnosti nařízení č. 2015/848, ale i ve všech věcech starších, pokud v nich již o mezinárodní příslušnosti nerozhodl. Šlo by zejména o ty případy, kdy by i jeden z věřitelů dlužníka se nachází v cizině – což bývá vzhledem k postupování pohledávek pravidlem snad již v každé insolvenční věci.

Takový postup je však zřejmě proti smyslu Nařízení, a to jak stávajícího, tak i předchozího, a k rozhodování o mezinárodní příslušnosti by mělo proto docházet jen ve věcech, v nichž došlo k zahájení insolvenčního řízení po nabytí účinnosti nařízení č. 2015/848, tj. od 26.6.2017.

Závěr

Evropský mezinárodní prvek se v tomto světle jeví jako opak císařových nových šatů, kdy jej všichni nepochybně již několik let viděli a vidí, ale tvářili se, že nikoli. Ustanovení § 426 a § 427 IZ proto nyní budou buď nadále nerespektovanými nebo naopak nově těmi nejčastěji aplikovanými ustanoveními insolvenčního zákona.

JUDr. Jiří Grygar, Ph.D.

---

[1] zákon č. [64/2017](#) Sb.

[2] zákon č. [182/2006](#) Sb.

[3] § 426 IZ (ve znění účinném do 30.6.2017), (1) Insolvenční řízení s evropským mezinárodním prvkem a jeho účinky se řídí přímo použitelným předpisem práva Evropských společenství a ustanoveními právního řádu toho členského státu Evropské unie, na něž přímo použitelný předpis práva Evropských společenství odkazuje. (2) Evropským mezinárodním prvkem se rozumí v souladu s přímo použitelným právním předpisem Evropských společenství skutečnost, že hlavní zájmy dlužníka jsou soustředěny v některém z členských států Evropské unie s výjimkou Dánska a současně alespoň jeden z věřitelů nebo část majetkové podstaty se nachází v některém z jiných členských států Evropské unie s výjimkou Dánska.

[4] § 427 - Zastavení insolvenčního řízení (ve znění účinném do 30.6.2017) Vyjde-li v průběhu insolvenčního řízení najevo, že podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství byly ke dni zahájení insolvenčního řízení hlavní zájmy dlužníka soustředěny v některém z členských států Evropské unie s výjimkou Dánska a že dlužník k tomuto dni neměl ani provozovnu na území České republiky, insolvenční soud insolvenční řízení zastaví.

[5] pro část tohoto oddílu bylo využito textu z článku „Shrnutí akreditační novely insolvenčního zákona“, publikovaného autorem v systému ASPI - identifikační číslo ASPI ID - LIT 234709CZ

[6] Článek 4 - Přezkoumání příslušnosti, 1. Soud, u kterého byl podán návrh na zahájení insolvenčního řízení, přezkoumá z vlastního podnětu, zda je příslušný podle článku 3. V rozhodnutí o zahájení insolvenčního řízení soud uvede důvody, na nichž se zakládá jeho příslušnost, a zejména uvede, zda je příslušnost založena na čl. 3 odst. 1, nebo odst. 2., 2. Bez ohledu na odstavec 1, je-li insolvenční řízení zahájeno v souladu s vnitrostátním právem bez soudního rozhodnutí, mohou členské státy insolvenčního správce jmenovaného v takovém řízení pověřit, aby přezkoumal, zda je členský stát, ve kterém byl návrh na zahájení řízení podán, příslušný podle článku 3. Shledá-li insolvenční správce, že daný členský stát je příslušný, uvede v rozhodnutí o zahájení řízení důvody, na kterých se příslušnost zakládá, a zejména uvede, zda je příslušnost založena na čl. 3 odst. 1, nebo odst. 2.

[7] § 426 (ve znění účinném od 1.7.2017), (1) Insolvenční řízení s evropským mezinárodním prvkem a jeho účinky se řídí přímo použitelným předpisem práva Evropské unie⁵⁹) a ustanoveními právního řádu toho členského státu Evropské unie, na něž přímo použitelný předpis práva Evropské unie odkazuje. (2) Evropským mezinárodním prvkem se rozumí v souladu s přímo použitelným právním předpisem Evropské unie⁵⁹) zejména skutečnost, že hlavní zájmy dlužníka jsou soustředěny v některém z členských států Evropské unie a současně alespoň jeden z věřitelů nebo část majetkové podstaty se nachází v některém z jiných členských států Evropské unie.

[8] § 427 - Zastavení insolvenčního řízení (ve znění účinném od 1.7.2017), (1) V insolvenčním řízení s evropským mezinárodním prvkem musí rozhodnutí o úpadku obsahovat výrok o mezinárodní příslušnosti insolvenčního soudu podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie spolu s odkazem na ustanovení, jímž je jeho mezinárodní příslušnost založena. (2) Vyjde-li v průběhu insolvenčního řízení po rozhodnutí o úpadku najevo, že se jedná o insolvenční řízení s evropským mezinárodním prvkem, musí insolvenční soud rozhodnout o své mezinárodní příslušnosti. V rozhodnutí uvede rovněž odkaz na ustanovení, jímž je jeho mezinárodní příslušnost založena. (3) Dlužník a věřitelé mohou proti rozhodnutí podle odstavců 1 a 2 podat odvolání z důvodu nesprávného posouzení mezinárodní příslušnosti., (4) Údaj o ustanovení, jímž je mezinárodní příslušnost insolvenčního soudu založena, se zveřejní v insolvenčním rejstříku.

[9] podle § 427 odst. 3 IZ

[10] podle § 427 odst. 1 IZ

[11] Dostupné na [www](#), k dispozici >>> [zde](#).

[12] § 394a - Společný návrh manželů na povolení oddlužení, (1) Manželé, z nichž každý samostatně je osobou oprávněnou podat návrh na povolení oddlužení, mohou tento návrh podat společně. Pro posouzení, zda jde o osoby oprávněné podat společný návrh manželů na povolení oddlužení, je rozhodné, zda jde o manžele ke dni, kdy takový návrh dojde insolvenčnímu soudu. (2) Společný návrh manželů na povolení oddlužení musí obsahovat výslovné prohlášení obou manželů, že souhlasí s tím, aby všichni jejich majetek byl pro účely schválení oddlužení zpeněžením majetkové podstaty považován za majetek ve společném jmění manželů; podpisy obou manželů u tohoto prohlášení musí být úředně ověřeny. (3) Manželé, kteří podali společný návrh na povolení oddlužení, mají po dobu trvání insolvenčního řízení postavení nerozlučných společníků a považují se za jednoho dlužníka.

[13] obdobně též Šínová R. a Juráš, M. in „Procesní společenství jako procesní institut“ - dostupné na [www](#), k dispozici >>> [zde](#).

[14] zákon č. [182/2006](#) Sb.

© EPRAVO.CZ - Sbíрка zákonů, judikatura, právo | [www.epravo.cz](#)

Další články:

- [Přičitatelnost jednání třetích osob dlužníkovi pro účely posouzení neúčinnosti: ano nebo ne?](#)
- [Srážka za prodej v insolvenční při ocenění majetkové podstaty](#)

- [Smlouvy o vzájemném plnění v insolvenční - judikaturní závěry](#)
- [Odpovědnost členů statutárního orgánu za nepodání insolvenčního návrhu včas](#)
- [Úmyslně zkracující právní jednání mezi dlužníkem a osobou blízkou](#)
- [Nejvyšší soud ČR: Úhrada úroků ze zápůjčky jako zvýhodňující jednání? Klíčový výklad k § 241 odst. 5 písm. b\) insolvenčního zákona](#)
- [K postavení zajištěného věřitele v insolvenčním řízení](#)
- [K \(ne\)způsobilosti notářského zápisu jako exekučního titulu pro nařízení exekuce prodejem zástavy](#)
- [Promlčení pracovněprávních pohledávek postavených na roveň pohledávkám za majetkovou podstatou](#)
- [Preventivní restrukturalizace](#)
- [Odpovědnost státu za nesprávný úřední postup exekutora: Je stát skutečně „posledním dlužníkem“?](#)